

Motion till riksdagen 2013/14:So293

av **Yilmaz Kerimo och Ingela Nylund Watz (S)**

Tvinga kommuner att ge skydd till misshandlade kvinnor

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att utreda en modell för kommunexterna placeringar av personer som utsatts för våld i en nära relation.

Motivering

Vi kommer från en värld där kvinnan alltid – i alla samhällen – har betraktats som mannens ägodel. Vid 1900-talets början hade ingen lagstiftande makt någonstans någonsin förbjudit våldtäkt inom äktenskapet. Sverige gjorde det 1965. North Carolina gjorde det 1993. I 33 av USA:s delstater anses det fortfarande vara ett lättare brott. I ett stort antal länder är det fortfarande inte kriminaliserat.

Kvinnors rätt till den egna kroppen har stärkts men är tyvärr inte självklar. Alltför ofta ifrågasätts kvinnors rätt att slippa få den egna kroppen våldtagen eller blåslagen av sin egen make. Den kvinna som utsätts för våld, eller det barn som tvingas bli vittne, drabbas förstås allra hårdast. Men psykologiprofessorn Steven Pinker har på ett tydligt sätt beskrivit hur hela samhället drabbas:

Sverige har kommit långt när det gäller kvinnors och barns formella rättigheter. Men i det kommunala självstyrets namn ger vi som samhälle inte det stöd som vi borde ge. Alla förlorar på detta.

Fler än 10 000 personer i Sverige lever idag med skyddad identitet. En stor andel av dessa är kvinnor på flykt från män som givit dem blåmärken. Många är dessutom barn som sett våld eller som själva blivit slagna. Det är kvinnor och barn som sökt samhällets stöd och hjälp och som ofta varit tvungna att bryta upp från hela sitt sociala liv och börja om på en ny ort, med en ny iden-

Fel! Okänt namn på

titet och hitta nya vänner. En situation så skör så att det omgivande samhällets stöd måste vara klanderfritt.

Tyvärr är det inte det. När personalen på socialtjänsten söker en ny ort för någon att etablera sig i får de alltför ofta ett nekande svar. Ibland fungerar allt enkelt, när den skyddsbehövande har råd och möjlighet att omedelbart köpa sig ett nytt boende. Men tyvärr är det alltför sällan denna möjlighet finns för en kvinna som kanske måste lämna sitt jobb och som haft en make som kontrollerat hennes ekonomi. De mottagande kommunerna skyller alltför ofta på att de saknar möjlighet att ordna med bostad. Kommuner som säljer ut sin allmännytta säljer i samma stund ut sitt sociala ansvar.

De som drabbas är modiga kvinnor som flytt från en vidrig och destruktiv miljö samt deras barn. Personalen på socialtjänsten beskriver att en placering i en annan kommun tar minst ett halvår. I värsta fall nästan ett år. För varje dag fördjupas det sår som uppbrottet givit och försvåras chansen att etablera ett nytt liv på en ny ort.

Det kommunala självstyret är en hörnsten i den svenska samhällsmodellen. Men det blir ett problem när det kommunala självstyret innebär att kommuner kan säga nej till att ta sitt ansvar för att erbjuda den som blir slagen en fristad. När det gäller denna specifika fråga måste vi göra ett avsteg och införa en tvingande lagstiftning som säkerställer skydd för kvinnor och barn som utsatts för våld som är så farligt så att de behöver vistas på en ny ort.

Alla kommuner bör kunna tvingas att ta en skyndsam och proportionerlig del av ansvaret för att ge fristäder åt dem som hotas. Endast så kan vi säkra kvinnans rätt till sin egen kropp. Det handlar om frihet. Vi föreslår därför att en utredning tillsätts med syfte att ta fram en modell för hur kommunexterna placeringar av personer som utsatts för våld i en nära relation kan ske effektivt och proportionerligt spritt över Sverige.

Stockholm den 27 september 2013

Yilmaz Kerimo (S)

Ingela Nylund Watz (S)